No. 939 Zaterdag 28 December 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,-- pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 27 December.

NIEUWJAAR.

Reeds is de groeve geopend, waarin weldra een geliefde doode zal worden nedergelaten. Het oude jaar met al zijn lief en leed zal spoedig worden begraven en behooren tot het verledene, tot datgene, wat verging en niet wederkeert. Wat al herinneringen rijzen er op voor ons geheugen, wat al gevoelens van smart en vreugde bestormen ons hart. Wederom hebben wij een jaar geleefd, wederom tellen wij een jaar bij onze verantwoording voor God, wederom treden wij in een nog onbekende toekomst. Wat zal het nieuwe jaar ons brengen; wat bracht ons het afgeloopen jaar?

„Les pessimistes ne sont que des spectateurs; il y n'a que les optimistes qui font quelque chose." Dit waarschuwend woord van DE TOCQUEVILLE klonk ons vermanend in de ooren, toen ook wij ons wilden nederzetten bij die velen, die zitten langs den weg en met weemoed staren naar hetgeen reeds is afgelegd en met droefheid klagen over de moeilijkheden ondervonden, terwijl, niettegenstaande dit alles, men nog zoo weinig is gevorderd en steeds stuit op nieuwe zwarigheden. Wat baat het onze beste krachten in te spannen, uit te putten; het leven blijft even droevig, steeds moeten wij zwoegen en slaven, nimmer komt er rust.

Slechts blijde opgewektheid geeft levenslust en levenskracht. Er moet nog veel, zeer veel worden verricht, maar juist daarom laten wij den moed niet zinken; ook wij zien zeer goed de donkere, zwarte schaduw over ons nedervallen en dikker en grooter worden, maar dit spoort ons slechts aan om hoopvol te wachten op het licht, de bron van vreugde en leven. Waar schaduw valt, schijnt ook licht, en hoe donkerder het wordt, des te eerder komt weder de dag.

En werkelijk begint het reeds te dagen in het Oosten. Het scheen, in het afgeloopen jaar, alsof alle gerechtigheid, alle rechtvaardigheidsgevoel van het aardrijk was verdwenen en naar een onbekende wereld vertrokken, ver, heel ver weg.

Een heldenvolk blijft miskend, onrechtvaardig bevochten, niet immer met de edelste wapenen; maar hoort, hoe van alle kanten stemmen klinken en samensmelten tot een reuzenkreet: Gerechtigheid! Zal het ruw geweld langer weerstand kunnen bieden aan de reuzenkracht, welke dreigend zich begint te toonen in de algemeene sympathie van alle natiën?

Een weerlooze schare burgers, die den staat nuttig waren en zich vrienden konden noemen van de lijdende, hulpbehoevende menschheid, wordt meedoogenloos gedwongen het vaderland, welks roem en macht zij verbreidden tot in den vreemde, vaarwel te zeggen en brood te bedelen in ballingschap. Maar ook nu worden er stemmen gehoord, wel niet zoo talrijk, niet zoo krachtig, als men verwachten mocht, maar toch stemmen, die gerechtigheid eischen voor onrechtvaardig vervolgde *religieuzen.* Bij sommigen moest een verouderd vooroordeel op zij worden gezet om ook thans de rechtvaardigheid in de oogen te zien, nu het monniken gold.

In vele landen woelt en gist het en kwam het tot kleiner of grooter uitbarsting. Doch het bleek verschillende malen reeds, dat er nog een krachtig gezonde kern ligt in het volk, dat gruwt van revolutie en oorlog voeren, dat reikhalzend uitziet naar den engel met den groenen vredepalm.

In het Moederland heeft een christelijk ministerie het bewind in handen genomen, en belooft steeds door christelijke principiepen bezield en geleid het volk te zullen besturen. Wat meer is, de mannen van de liberale fractie beginnen zoo langzamerhand te beseffen dat het volk zonder God, en zonder godsdienst niet kan leven, zij bekennen gedwaald te hebben.

Angstige dagen hebben wij doorleefd, toen onze geliefde Vorstin, op het toppunt van haar geluk gekomen, zoo onverwacht in groot gevaar verkeerde. Maar Goddank, Haar kostbaar leven bleef althans gespaard, en met hope zien wij weer een zonnige toekomst tegemoet.

Een landvoogd, die ons dierbaar was geworden, die weldoende rondging, en nog lang in veler harten in dankbare herinnering zal voortleven, Gouverneur BARGE, heeft ons verlaten. Jonkheer JAN OLPHERT DE JONG VAN BEEK EN DONK heeft reeds getoond door de algemeene belangstelling, waarmede ZHEG. zich van alles op de hoogte stelt, dat hij „al datgene zal doen, wat in zijn vermogen is, om bij te dragen aan- en te bevorderen, de opheffing, bloei en welvaart van ingezetenen en kolonie." (Proclamatie van 11 Sept. 1901.)

Vele vrienden zoowel in als buiten de kolonie hebben in het afgeloopen jaar geijverd voor ons dierbaar Curaçao, en nog steeds wordt er gewerkt om den handel, die aan 't kwijnen sloeg, op te heffen uit den staat van verval; middelen worden er gezocht, plannen beraamd, opdat onze eilanden eerlang zoo machtig, zoo bloeiend, zoo vol beteekenis, wederom geteld kunnen worden als waarde hebbende cijfers in Nederlands bezittingen, tot eer van het Moederland, tot bloei en welvaart der bevolking.

En met gegrond vertrouwen mogen wij hopen op het jaar dat beginnen gaat. Meer dan gewoonlijk viel de regen in dit seizoen, waarvan wij nog meer kunnen verwachten. De oogst staat prachtig, menig arme zal zich dit jaar rijk noemen en zijn weelde niet kennen.

Zou ook de zegen van onzen grijzen Opperpriester ons dit jaar uit Rome gebracht door Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS, toen Z. D. H. van zijn bezoek *ad limina* wederkeerde, geheel geen uitwerking hebben? Zou het katholiek geloof, dat zich zoo heerlijk toonde in dit missiejaar, Gods bijzonderen zegen niet verdienen? Hoevelen hebben zich rouwmoedig bekeerd, hoevelen hebben er niet vurig gebeden voor ons aller geestelijk en tijdelijk welzijn! Gods straffende hand zal zich, naar wij betrouwvol hopen, thans terugtrekken en zegening brengen in plaats van strenge kastijding.

Dit wenschen wij voor allen en daarom moge de echt christelijke wensch volkomen in vervulling gaan voor allen:

— ZALIG NIEUWJAAR. —

De toestand in Frankrijk.

Als men het schouwspel gadeslaat, dat thans in Frankrijk wordt afgespeeld, waar achtenswaardige, verdienstelijke burgers gedwongen worden het land te verlaten, alleen omdat zij een ordekleed dragen en zich toewijden aan het geestelijk en stoffelijk welzijn van hun medemenschen, is men allicht geneigd uit te roepen: hoe is zoo iets in een land met overwegend katholieke bevolking mogelijk!

In menig katholiek blad buiten Frankrijk is dan ook al de vraag

Feuilleton.

De beste troost.

I.

De Faroër (de schapen-eilanden) liggen ver boven in het Noorden, waar de wateren van den Atlantischen Oceaan om de noordelijke punt van Schotland tot tegen Groenland en de IJszee zich in onafzienbare oppervlakte uitstrekken en het eerbiedwaardige eiland IJsland schuimend omspoelen. Halverwege tusschen Schotland en IJsland duiken rotsachtige eilanden op, door eene eeuwige branding omgeven; dat zijn de Faroër, twee en twintig eilanden, groote en kleine; het grootste heet Strömöe, en hier is gebeurd, hetgeen wij gaan verhalen, een dier talrijke bewijzen der voorzienende barmhartigheid Gods, welke met recht van zichzelve konde getuigen: „Ik heb u in mijne hand opgeteekend, en zelfs al zou uwe moeder u verlaten, ik zal u niet verlaten."

De ongeveer 13000 bewoners der Faroër zijn bijna algemeen arme lieden: visschers, schippers, loodsen, enz., maar het zijn door het weder geharde, stoere, van inborst flinke mannen en vrouwen, met stalen wilskracht en karakter. Tot de armsten ervan behoorden zij, die den eenzamen inham der rots van Hvidenös, een uur van de grootste plaats van Strömöe, Thorshaven, de eenige stad der eilanden-groep, in een twaalftal armzalige hutten woonden. Hier werd, ettelijke jaren geleden, een tooneel van hevige opschudding afgespeeld. Onder de andere hutten staat een kleine smederij, welke aan baas Jakob toebehoorde. Sot dusverre had de man hier tevreden met zijn groot gezin gehuisd. Op zekeren dag echter werd de deur geopend, en de vrouw van den smid, met kleederen en beddegoed beladen, omringd door twaalf kinderen, kwam er uit.

De smid, reeds een bejaarde man, trad aan hare zijde, vatte als smeekend hare hand, terwijl hij haren naam uitspraak.

„Weg! — afvallige, ga weg van mij!" riep zij echter en stiet hem van zich af.

„Kom kinderen!" schreeuwde zij vervolgens met bijna schorre stem, „wij hebben niets meer in het huis van vervloeking te doen — gij hebt geen vader, ik geen man meer; weg van hier!"

„Weg, van hier!" herhaalde de kinderen, waarvan de meesten de kinderschoenen ontgroeid waren.

„Moeder...... kinderen!" riep de oude smid: zijne stem dreigde hem te begeven. Maar zij luisterden niet naar hem; reeds waren zij de glooiing afgedaald. En waar zij aan een hut voorbijtrokken, kwamen de bewoners naar buiten, riepen hen aan, vergezelden hen een eind weegs en balden dreigend en scheldend de vuisten tegen Jakob, den ouden smid, die onbeweeglijk gelijk een standbeeld in de lage deur stond en hen naoogde. Vloeken, verwenschen, bedreigingen van de woeste soort drongen tot hem; de mannen riepen: dat men de smederij in brand moest steken en hem levend doen omkomen; het was eene schande voor allen, een vloek; hij moest oppassen, hen te na te komen, dan zouden zij enz. enz.

Een boot nam de moeder met haar twaalf kinderen op, en voort ging het de kust langs, tot aan het stadje Thorehaven, waar de vrouw met haar kroost wilde blijven.

De nacht was gevallen; in de smederij zat de verlaten man en staarde eenzaam in de glimmende kolen op de smidse.

„En al zou ik het nog eens moeten doorleven," zeide hij, zou ik niet anders kunnen handelen. Al slaan de anderen mij dood, in Gods naam, ik heb niets anders dan het goede gewild en gedaan. Moge God mij bijstaan!"

„Hij zal je helpen!" sprak op dat oogenblik een stem.

„Ben jij dat, Paul! Kom jij nog naar mij toe," sprak de smid verbaasd tot hem, „ben je niet bang?"

„Ja, wij zijn bang," zeide Paul de visscher, terwijl hij met zijne vrouw in de werkplaats trad; „wij hebben gezien, hoe men jou behandeld heeft, en nu komen wij je troosten. Wij zijn immers broeders in het geloof, broeders in vreugde en droefheid!"

„Zij zullen u doodslaan, als men ziet, dat jelui bij me bent," mompelde de smid.

„Wij zijn in Godes hand," riep de vrouw van den visscher; „God beschermt ons."

Het drietal ging bijeenzitten tot het voeren van een fluisterend, vertrouwelijk gesprek.

„Eigenlijk kon je op mij de schuld schuiven, dat ook jij katholiek geworden bent," sprak Paul, de visscher „ik ben je voorgegaan en je heb mij menige vraag ter oplossing gesteld."

„Paul," zeide de smid, „hetgeen ik deed heb ik vrijwillig gedaan; maar naast God heb ik het jou te danken, dat ik tot de kennis der waarheid gekomen ben. Vroeger verkeerde ik in dwaling; ik wist in 't geheel niet, wat de Roomsche kerk was; nu weet ik het en God lof, dat ik er in ben opgenomen."

„Met mij is het eveneens zoo gegaan," viel Paul in. „Weet je nog, hoe ik zwoer, den eersten katholieken

geopperd, hoe zulk een hatelijk kerkvijandige wet als die tegen de geestelijke orden in een katholiek land kon tot stand komen en waarom de Fransche katholieken zich niet krachtig aaneensluiten om met hun meerderheid de regeering omver te werpen.

Ja men heeft zelfs gezegd, dat niet meer is aan te nemen wat tot dusver nog als feit gold, dat namelijk de Franschen door een godsdienstvijandige minderheid worden geregeerd; maar dat de politiek, door de regeering gevolgd en door de Kamermeerderheid goedgekeurd, aan de wenschen der meerderheid van het Fransche volk moet beantwoorden.

Niets echter is minder waar dan deze laatste bewering; er zijn tal van oorzaken aan te voeren, die den verbazingwekkenden loop der dingen voldoende verklaren.

Op enkele dier oorzaken willen we hier met een enkel woord wijzen.

Vooreerst heeft de H. Stoel sedert lang ten opzichte der Fransche regeering groote toegevendheid in acht genomen, klaarblijkelijk ter bevordering der kerkelijke belangen en om grooter onheilen te verhoeden.

In plaats van zich voor deze inschikkelijkheid erkentelijk te toonen, is de regeering al maar driester en vijandiger tegen de Kerk opgetreden; juist als, naar kardinaal Hergenröther's oordeel, vroeger de Bourbonsche hoven tegenover de toegevendheid, onder den geleerden Paus Benedictus XIV begonnen, steeds hooger eischen stelden, tot zij eindelijk Paus Clemens XIV de opheffing der Jesuïeten orde afdwongen.

Van Rome uit werd den bisschoppen herhaaldelijk op het hart gedrukt, zich naar de eischen der regeering te schikken en b. v. uit den catechismus de zinsneden te schrappen over de staatkundige plichten van den katholieken man, welke de regeering niet welgevallig waren.

Den priesters werd voorgeschreven, in alles aan de bisschoppen te gehoorzamen.

Deze gestadige toegevendheid nu van de kerkelijke overheid eenerzijds en daartegenover het langzaam, maar zeker drijven van de regeering anderzijds, heeft de gemoederen der Fransche katholieken zachtjes aan doen insluimeren en hun den moed tot verzet benomen.

In Frankrijk worden, zooals men weet, de bisschoppen door de regeering benoemd en door den Paus bevestigd. Nu worden door de kerkvijandige regeering juist de bekwaamste en ijverige priesters, derhalve degenen, die juist aangewezen zouden zijn voor het gewichtig bisschopsambt, met opzet over het hoofd gezien.

Evenzoo gaat de regeering te werk bij het bezetten van andere belangrijke posten, zoodat juist de degelijkste priesters in ondergeschikte betrekkingen en op het platteland blijven zitten.

Daarbij heeft de thans beslist kerkvijandige regeering in alle takken van bestuur een waren spionnendienst ingericht, die den beambten vaak zelfs de vervulling hunner godsdienstplichten onmogelijk maakt.

Als voorbeeld kan het volgende feit dienen, voor welks waarheid wordt ingestaan; de postdirecteur van een groote stad, broeder van een geestelijke, gaat des Zondags niet naar de kerk en houdt zijn Paschen op een vreemde plaats, omdat hij anders als een clericaal wordt uitgekreten en verplicht zijn betrekking neer te leggen.

Heette het sedert de revolutie: „De priesters in de sacristie!" — thans luidt het parool: „Weg met hen!"

Zulk een staat van zaken nu is niet geschikt de weerstandskracht te bevorderen van de Fransche katholieken, die bovendien nog op andere wijze in hun werkzaamheid verlamd worden: ze zijn namelijk in zekeren zin te vaderlandlievend.

Bismarck heeft eens in den Rijksdag den Duitschen geestelijken het verwijt naar het hoofd geslingerd, dat zij op de eerste plaats katholieke priesters en dan pas Duitschers waren, en hun als toonbeeld de Fransche geestelijkheid voor oogen gehouden, die zich op de eerste plaats Franschman en dan pas geestelijke voelt.

Die bewering van Bismarck was wel gegrond, maar de daaraan geknoopte berisping even ongegrond.

Want doordat de van warme vaderlandsliefde bezielde Duitsche geestelijkheid de haar van Godswege door de Kerk toevertrouwde taak, tegen het drijven der Cultuurkampers in, bleef vervullen, handelde zij juist in het waarachtig belang van het land, zooals Bismarck zelf moest inzien, met het gevolg dat hij aan den Cultuurkamp een einde maakte.

Omgekeerd worden de Fransche Katholieken voor het grootste gedeelte door hun politieke opvattingen verhinderd, krachtig voor hun godsdienstige en kerkelijke vrijheden op te komen en daardoor het wezenlijke heil van Frankrijk te dienen.

In plaats van het aanzien en de belangen des lands tegenover het buitenland te bevorderen, zoeken de tegenwoordige regeeringsmannen hun eigen ministerzetel te verzekeren; bij het burgerlijk en militair bestuur worden de degelijke, maar niet als politieke werktuigen bruikbare ambtenaren achteraf gezet, en in hun plaats minder bekwame, maar tot de kliek behoorende lui over het paard getild, die, zooals b. v. minister André zich meer door clericalenjacht dan door ernstige waarneming der zaken, die hun aangaan, verdienstelijk trachten te maken.

Slot volgt.

Een vreemdeling over Curaçao
EN ZIJN JONGENSWEESHUIS.

Die vreemdeling is een Bisschop der Methodisten, de Rev. C. S. Smith, die in Maart ll. ons eiland aandeed. Zijn oordeel en bevinding werd gepubliceerd in een gedrukt verslag, wat hij zoo vriendelijk was ons toe te zenden. Over Curaçao in 't algemeen bevat het voor de hoofdzaak de gewone statistieken en indrukken. Slechts viel het ons op, dat hij voor de stad en omstreken een aanmerkelijken welstand constateerde en ook dat hij den smokkelhandel een goudmijn voor Curaçao noemde. In het bijzonder schrijft hij over het Jongens-Weeshuis:

„Het voornaamste, wat mij belang inboezemde, van mijn standpunt uit, was het Katholieke Jongens-Weeshuis met een ambachtsschool in een der buitendistricten op het zoogenaamde Santa Rosa. Ik maakte langs een bijzonder goed onderhouden weg een hoogst aangename wandelrit naar deze plaats. Ik had als koetsier een inlander, tamelijk op leeftijd, buitengewoon beleefd en van goed humeur; hij scheen te denken, dat hij een bijzonder personage vervoerde en maakte mij telkens in zijn met emphase gebruikt papiamento op de bezienswaardigheden langs den weg opmerkzaam daarbij de breedst mogelijke gesties met armen en zweep benuttigend, om zich verstaanbaar te maken. Alles wat ik doen kon, was hem met een stilzwijgend hoofdknikken te verzekeren, dat ik hem geloofde.

Op Santa Rosa vond ik verscheidene duidelijke bewijzen van levenskracht en bloei. Het bijbehoorend terrein is uitgestrekt en afgebakend en de gebouwen solied. De weesjongens leeren er timmeren, smeden, schoen- en kleermaken, huisschilderen en wielen maken. Er is een groot, goed verlicht en frisch centraalgebouw, verdeeld over slaapzalen, huiskapel, theater, muziek- en schoollokalen. Het gesticht bezit een zeer goed muziekkorps van koperen instrumenten onder leiding van den Directeur Pater Alfredo Savoia, die de jeugdige leden van het korps bij elkaar liet roepen, om voor mij te spelen, een eer, die ik op hoogen prijs stelde. Door den Directeur werd ik in de winkels en het gebouw rondgeleid en deze toonde zich jegens mij zeer vriendelijk en vol attentie. Wij geraakten met onze conversatie niet weinig in de klem, omdat hij maar zeer weinig Engelsch of liever, omdat ik geen Spaansch of Italiaansch sprak, wat zijn moedertaal is. Echter een der jongens van de Bovenwindsche eilanden afkomstig had al zijn Engelsch nog niet vergeten en met diens hulp en van een Spaansch-Engelsch Woordenboek wisten wij toch eenige ideeën in elkanders hoofd over te pompen.

Het vrije, afgezonderde van de plaats, de gunstige omgeving, de ondernomen taak, de voorspoedige uitslag wekten bij mij de grootste belangstelling, zoodat ik een volslagen uur daar verbleef en slechts noode afscheid nam. Gaarne had ik langer verbleven en mij voor tijd en wijle een werkend lid van het gesticht gesteld, om getuige te kunnen zijn van de vooruitgang dier kleinen in onderwijs, handwerken en kunst. Mijn bevindingen in Santa Rosa gaven mij nieuwe ideeën voor de opvoeding der zwarte bevolking en sterkte mijn vertrouwen in het werk van God. Mijn jeugdigen tolk gaf ik een Engelsch zilverstuk als belooning en in de handen des Directeurs liet ik een veel grooter bedrag achter als bijdrage voor de stichting. Wij hebben op dit punt nog veel te strijden."

De schrijver klaagt verder, dat de neiging om de zwarten als met het merk van Cain op 't voorhoofd te beschouwen en hun naam een scheldnaam te maken in alle talen nog steeds door velen met kracht wordt gesteund en daarom, zoo zegt hij, begroet ik een ieder die medehelpt om het ten onrechte verachte en bespotte zwarte ras op te heffen en te beschaven, als een geliefden Broeder, welk geloof hij dan ook moge belijden."

Hiermede sluit de Methodisten-Bisschop zijn waardeerend verslag van wat hij zag op Curaçao.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

De H. E. G. Heer Gouverneur, Dinsdag 17 Dec. ll. per *Gouverneur van Heerdt* naar Bonaire vertrokken is aldaar den volgenden dag circa halfdrie n. m. aangekomen. Zondagavond 22 Dec. ll. is Z. H. E. G. met gezelschap circa 8 uur met denzelfden paketschoener teruggekeerd.

* *
*

Woensdagavond is het amerikaansche 1ste klas slagschip *Indiana*, geheel uit staal gebouwd, hier binnengeloopen. Het schip is 106 meter lang, 21 M. breed en heeft een diepgang van 8.2 M. Het verplaatst 10,810 ton water. De machines werken met 9,738 P.K. wat het schip een snelheid geeft van 15 mijl per uur. De dikte van het pantser is: a. zijden 457 mM., b. geschuttorens 432 mM., c. commandotoren 271 mM., d. dek 69 mM. Het schip, dat in 1893 van stapel geloopen is kan met den kolenvoorraad van 1595 ton het 37 dagen uithouden; het is bewapend met 47 stukken geschut.

---

missionaris, dien ik zou zien af te maken als een hond? Allen hebben mij gehoord. En nu? Nu zou ik mijn leven voor mijn katholiek geloof en den priester veil hebben, als er een bestendig hier ware."

„Ja, God heeft jou van de dwaling genezen," zeide zijn vrouw. „Hij heeft je den katholieken priester gezonden, toen je bijna blind was; deze heeft zich uwer aangetrokken, je geneesmiddelen gebracht en je het licht der oogen teruggegeven, en wij hebben gezien, wat een katholiek priester is."

„En wat het Roomsche geloof is, en wij zijn tot de oude Moederkerk teruggekeerd; daarvoor zij God geprezen!" viel hij in.

„En ook voor alles, wat Hij ons ter wille van het geloof in Hem doet lijden," voegde de smid er zuchtend bij.

„Hij heeft ons nochtans niet vergeten; in het uur des doods wordt alles ons duizendvoudig vergolden, zegt mijn man altijd," merkte Paul's vrouw aan.

„Dat hopen wij," zeide Jakob.

De lezer raadt ongetwijfeld hoe het met het geschetste tooneel zich heeft toegedragen. De drie personen, die wij hem voorstelden, zijn tevens de drie eenige katholieken onder alle bewoners der Faroër. Ter wille van hun geloof worden zij van hunne door en door brave, maar helaas niet beter wetende medebewoners doodelijk gehaat en vervolgd; om het katholiek geloof hebben heden de vrouw en alle kinderen van den smid hem voor altijd verlaten. Dat is een hoogst pijnlijke beproeving geweest.

Van toen af huisde de smid eenzaam en verlaten in zijn hut, ja, hij moest alleen alle huishoudelijke bezigheden verrichten. Maar een wonderbare vrede werd zijn deel. Hij kreeg de eenzaamheid lief en voerde een ernstig, godvruchtig leven in God, een kluizenaarsleven. Nog een moeilijken dag heeft hij gehad; het was die, toen de katholieke missionaris afscheid van de eilanden nam, voor altijd. De missie werd opgeheven; de drie katholieken bleven geheel alleen, als weezen, achter. Wat te doen?

„Blijft getrouw tot in den dood," sprak de priester bij het scheiden, „en de Heer zal u de kroon des levens geven."

„Maar zullen wij nimmer weder een priester zien?"

„Er zal zorg gedragen worden, dat er alle jaren minstens eens een komt en uliеden de heilige geheimen toebedeelt."

„En als wij sterven?" klonk de bange vraag.

„Bewaart de heiligmakende genade, dat is het eerste en noodzakelijkste. God zal u in 't stervensuur niet verlaten; hij zal uliеden zijnen priester zenden terzelfder tijd."

Met een rotsvast vertrouwen hadden deze drie personen op deze belofte vertrouwd; zoo waren de jaren vervlogen. De haatdragendheid der lieden was verminderd, maar de smid was en bleef alleen.

In het voorjaar van 18** werd Paul de visscher ziek, en weldra zag men in, dat er geene hoop bestond op genezing. Maar, waar nu een priester van dan gehaald?

„Er zal er wel een komen," zei Paul, „ik verlaat mij op den goeden God, voor hem is zoo iets gemakkelijk."

En er kwam er een.

Het was den 23sten Juni, dat er 's morgens om drie uur een schip voor het stadje Thorshaven landde; eenige schrille tonen met de stoomfluit verkondigde zijne aankomst. Een boot, bemand met drie stoere Färingers roeide bij het ochtendkrieken over de zee, en drie mannen van het schip stapten er in. Snel voer men naar 't strand, waar ten vijf uur voor twee der vreemdelingen een ontbijt gereed stand; de derde bleef nuchter. Vervolgens begaven zij zich andermaal met de boot op weg over het water, ongeveer een uur lang, totdat zij te Hvinedeös aankwamen. Daar stapten zij uit; het was zes uur in den morgen, de bootsman ging zwijgend voorop; hij wist waarheen: naar een der armste hutten; hier lag de zieke.

De deur werd geopend, de vrouw van den zieke en Jakob de smid begroetten de gasten, alsof zij engelen uit den hemel waren.

„O, welk een blijdschap!" riep het moedertje, „zie, Onze Lieve Heer komt en Zijne Heiligen met Hem; gezegend en verheerlijkt zij Hij, die daar komt in eeuwigheid!"

Een der mannen — twee hunner waren katholieke priesters — zonderde zich af bij den zieke, om diens biecht te hooren; vervolgens biechtten ook diens vrouw en de oude smid Jakob. De medegezellen richtten middelerwijl samen het armoedige zijkamertje in tot een kapel en maakten alles tot eene H. Mis gereed.

Na een half uur trad de andere priester met de kerkelijke gewaden omhangen aan het in haast opgeslagen altaar, en de plechtigheid der heilige Mis in de hut van den zieke begon.

Laten wij het overige door den priester, die deze heilige offerande opdroeg, zelven verhalen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Elodia Bronswinkel, J. Guest, J. H. Harrison c|o Aruba Phosphaat Maatschappij, Camilo Madriz, Emilio Mayer, Emilio Reinhard, Rafael Senior.

Aangeteekende Stukken:

Agustin Diaz B. (2) en I. C. Ringeling.

Audientie.

De H. E. G. Heer Gouverneur der kolonie zal ten Gouvernementshuize op Nieuwjaarsdag des v. m. ten 11 ure audientie verleenen aan Autoriteiten, Ambtenaren, Officieren en Particulieren.

In stede van op Woensdag 10 Januari 1902 zullen de Gouverneur en Vrouwe de Jong van Beek en Donk op Woensdag 8 Jan. d. a. v. des avonds te 8 ure bezoeken afwachten.

Zij die van deze gelegenheid wenschen gebruik te maken tot het afleggen van Nieuwjaars- digestie- en particuliere bezoeken, worden verzocht daarvan vóór Zaterdag 4 Januari a. s. aan een der adjudanten mededeeling te doen.

Dankbetuiging.

Van de heeren Hellmund y cia outvingen wij een nieuwen dagwijzer der half maandelijkschen maildienst der K. W. I. M., alsmede een wandkalender der *Northern* compañia, verzekering tegen brand en voor het leven. Dank voor beide toezendingen.

Ongeregeldheden.

Scheen het in 't begin, dat dit jaar de kersttijd een weinig bedaarder zou voorbijgaan, de laatste dagen boden weder eenige wanordelijke tooneelen van ruwe vermakelijkheden, natuurlijk eindigend in twist en vechtpartij. Moge Nieuwjaar kalmer verloop hebben.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Excelentes resultados.—Léase el siguiente certificado, que ha firmado el Dr. Ríos Llamozas:

"Como médico certifico que he usado siempre con excelentes resultados la Emulsión de Scott' en casos de escrófula, tisis, raquitismo, y de una manera general, en todas las enfermedades que reconocen por causa un estado de debilidad orgánica."

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana, ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

Nederland.

Snelvuurgeschut.

In de Memorie van Antwoord wordt omtrent de aanschaffing van snelvuurgeschut het volgende gezegd:

„De uitgave gevorderd voor de aanschaffing van snelvuurgeschut kan geen lid der Kamer ernstiger betreuren dan elk lid van het ministerie, de minister van Oorlog niet uitgesloten; doch waar zelfs veel kleinere Staten, als Zwitserland en Denemarken nu reeds, de eerste zeventien en een half milioen franken en de andere vijf millioen kronen, voor dit doel gaan besteden, kan en mag geen lid der Kamer, wetende welke verplichting de Grondwet ter wille van de Landsverdediging aan Regeering en volk oplegt, den eisch stellen, dat de Regeering c. q. onze manschappen met ontoereikende en verouderde wapening tegenover een technisch beter gewapenden vijand in het gevecht zal brengen. Wie geen uitgave voor betere bewapening oorbaar acht, moet beginnen met op dit punt Grondwetsherziening voor te stellen."

Volgens de laatste berichten zijn met het nieuw te koopen snelvuurgeschut de proeven thans zoover gevorderd, dat in December het eindonderzoek zal aanvangen met kanonnen van 7,5 cM van verschillende stelsels, waaruit ten slotte een keuze zal worden gedaan. Eerst in den loop van het volgend jaar kan een beslissing worden tegemoet gezien.

Een opgave van de vermoedelijke kosten van de verwapening der bereden artillerie is niet te geven, doch met zekerheid kan worden gezegd, dat het vereischte bedrag zal blijven beneden 10 millioen.

Een protest.

Wij hebben met opzet geen melding gemaakt van de geruchten, die nopens ons Koninklijk gezin de ronde door de pers hebben gedaan, slechts maakten wij melding dat zij werden tegengesproken. Ter volledige verklaring diene het volgende.

Het was een liberaal Vlaamsch orgaan, dat zich het eerst daarvan tot tolk maakte, en wij hebben het ten zeerste betreurd, dat een Nederlandsch schrijvend blad zich zoo vergeten kon. Ofschoon het blad 's anderen daags amende honorable deed, had de laster toen reeds zijn weg gevonden. Er viel niet meer tegen te ageeren.

Met ingenomenheid maakt het *Vad.* melding van hetgeen uit Berlijn wordt gemeld;

„Tegenover de onvriendelijke praatjes in de Europeesche pers wordt uit de omgeving van het Hof te Schwerin in de *Lokal-Anzeiger* nadruk gelegd op het buitengewone innige familieleven en het eendrachtige, gelukkige huwelijksleven aan het Nederlandsche Hof en verklaart, dat de Prisgemaal Hendrik over een eigen vermogen beschikt, dat hem financieel volkomen onafhankelijk maakt. Zoo heeft de Prins-gemaal dan ook in den laatsten zomer de de Mecklenburgsche heerlijkheid Dobbin voor anderhalf millioen mark uit eigen middelen aangekocht. Verder wordt de bijzondere welwillendheid van Keizer Wilhelm jegens Prins Hendrik in het licht gesteld. Z. M. heeft namelijk Von Prollius, raad van legatie, een geboren Mecklenburger, als eersten secretaris van legatie naar Den Haag verplaatst en onlangs baron Von Werthern, die als luitenant bij de gardejagers een van de intiemste Potsdamsche vrienden van den Prinsgemaal was, voor een jaar aan het gezantschap in Den Haag toegevoegd. Tevens lazen wij in sommige couranten het bericht, dat tijdens de ziekte der Koningin, de prins ter jacht ging op uitdrukkelijk verlangen Harer Majesteit.

Buitenland.

Duitschland. — Te Insterburg, werd luitenant Blaskowitz om een onbewusten klap door een *kameraad* in *verplicht* duel doodgeschoten. De toedracht der zaak is blijkens de *National-Ztg.* als volgt. Blaskowitz zou met een dochter van den predikant te Eylau in het huwelijk treden, en gaf tot afscheid aan zijn ongehuwde kameraden een *bowl*, waarbij hij-zelf — door de sedert eenige jaren bij de officieren opgekomen *verplichting* om bij elken den feesteling toegewijden dronk het glas steeds *leeg* te drinken — in het eind geheel beneveld werd. Het gezelschap bemerkte dit echter niet, daar men hem anders niet alleen naar huis zou hebben laten gaan. Buiten gekomen, verloor hij echter weldra alle bezinning, zoodat twee hem ontmoetende officieren zich verplicht achten hem thuis te brengen. Zij brachten hem echter slechts tot op eenigen afstand van zijn woning, meenende dat hij die nu zelf wel zou vinden. Zij verwijderden zich, doch als zij kort daarop terugkeerden om zich te overtuigen, vonden zij den beschonkene *slapend* neergehurkt tegen een muur. Zij tilden hem op en deden dit misschien wat hardhandig, want Blaskowitz, buiten alle bezinning en zonder dus te weten met wie hij te doen had, sloeg met de armen wild om zich heen en trof daarbij de twee officieren, die met hem bezig waren. Voor deze *in slaap* toegebrachte klappen heeft hij daags vóór zijn huwelijk moeten boeten *met zijn leven*! En niet dat de anderen in drift hem verwondden; neen, in koelen bloede en volgens beslissing van den „Raad van *Eer*" had de slachting plaats.

De luitenant, zijn roes uitgeslapen hebbende, was den volgenden dag totaal *onbewust van het voorgevallene* naar Eylau gereisd, waar hij juist de gasten voor den voorgenomen *Polterabend* (den huwelijksdag voorafgaand) ontving, toen een dépêche hem de uitdaging melde van twee beleedigde officieren, zoodat zijn onmiddellijke terugkeer onvermijdelijk was. Het dronkenmanschandaaltje was intusschen bij den Raad van Eer aangegeven, die niet aan Blaskowitz een strenge berisping of bestraffing voor zijn dronkenschap toediende, maar in allen ernst besliste, dat de geschonden „eer" der beleedigde officieren niet anders dan door bloed kon gewroken worden! Tevergeefs bood Blaskowitz terstond den „beleedigden" zijn verontschuldiging aan, en verklaarde één van hen zich reeds bereid om het dáárbij te laten; tevergeefs kwam ook de vader der bruid met dezen en een schoonzoon, die kapitein is, naar Insterburg, en smeekten zij allen om toch niet een menschenleven te eischen voor de onbewuste armbeweging van een slapende; den geheelen Zondag hernieuwden zij bij alle autoriteiten hun pogingen. Het mocht niet baten: bloed eischt de eer; bloed!

Welk een nacht moeten die menschen hebben doorgebracht! Maandagochtend had het tweegevecht plaats volgens alle regelen der edele kunst. Blaskowitz kreeg een kogel door de nieren en blies weinig oogenblikken later den laatsten adem uit. Zijn vader heeft hem juist op zijn 25en verjaardag begraven, als het nieuwste offer van aloude barbaarschheid in het quasi-beschaafde Duitschland!......

Is het niet hemeltergend, dat zóó iets in de XXe eeuw nog mogelijk is? En niet onder wilden, die zich aan menschenoffers schuldig maken, maar onder Duitschers, die zich zooveel laten voorstaan op *Bildung* en *Wissenschaft!*

Intusschen zal de Rijksdag ditmaal niet gedoogen, dat zulke monsterachtigheden ongestraft blijven. Om te beginnen, dient toch de minister van Oorlog de leden van den „Raad van Eer", die de keizerlijke voorschriften betreffende verplichte poging tot verzoening blijkbaar geschonden hebben, *uit het leger te jagen*, als hij wil dat men éénig respect voor den officiersstand zal behouden. Met een praatje, zooals verleden jaar bij een soortgelijk geval te Mörchingen in Lotharingen, dat de Raad van Eer niet bepaald *bevel* tot duelleeren gegeven heeft, komt de minister er ditmaal toch zeker niet af. En men mag ook verwachten, dat eindelijk de Keizer-zelf de schending zijner (toch reeds zoo betreurenswaardig zwakke) bevelen aangaande het wettelijk verboden tweegevecht zal wreken. Dat alles zal echter onvoldoende blijven, zoolang niet eenvoudig degradatie of desnoods de doodstraf op elke uitdaging tot duel wordt gesteld, zooals in vroeger jaren voor het oostenrijksche leger gold, toen men even dapper was als thans, maar minder barbaarsch en minder goddeloos dan in onze dagen. Kunnen *wij* het *niet* zonder militaire moorden stellen, is het dan nog wel een *eer*, een „burger des Duitschen Rijks" te zijn, zooals Wilhelm indertijd meende?....

Bij het graf van luitenant Blaskowitz heeft de predikant o. a. gezegd:

Den geest der bandeloosheid die alle standen heeft aangegrepen, ook den stand die door den roem van zijn strenge tucht voor alle andere een stralend voorbeeld moest zijn, — dien klagen wij aan. Den geest der knechtschap ook, die zich niet kan losmaken, omdat hij het niet wil, van de onwaardige banden van den reeds lang verouderde middeleeuwsche vooroordeelen en geheel valsche rechtsopvattingen.

En met deze woorden, zoo verzekert ds. Gemmel zelf, hebben hem tal van personen, ook hooggeplaatste officieren, instemming betuigd.

Een bewijs, dat ook hier eindelijk de moraal gaat zegevieren op het vooroordeel, geldt het bericht, dat de eerste luitenant Hildebrandt te Insterburg, die Blaskowitz doodschoot, wegens het duel met doodelijken afloop tot tot twee jaar vestingstraf veroordeeld is.

— Keizer Wilhelm heeft een redevoering gehouden. Dat is niet nieuw, maar wel 't onderwerp: de keizerlijk-konink-

lijke eloquentie bewees namelijk in de Vereeniging van scheepsbouwkundigen, dat bij 't bouwen van oorlogsschepen aan militaire eischen eerst moet worden voldaan, en dan aan technische. Varen is bijzaak, maar schieten. Wel practisch: die keizer heeft toch overal verstand van. En durven!

Bovendien moest de vraag: of bij den scheepsbouw meer gelet moet worden op de artillerie of de ompantsering, bij ons ten gunste van de artillerie beslist worden, omdat dit voordeeliger was bij een krachtdadige aanvallende taktiek die in overeenstemming was met den offensieven Duitschen geest.

Wel een klein beetje vermakelijk in verband met den ook hier weer aangeslagen hoogen toon is een ander feit, of althans zeer sterk vermoeden, dat thans wordt geuit. Men herinnert zich de pompeuse waardigheid, waarmee prins Tsjoen, de broeder van den keizer van China werd ontvangen? Maar......'t was prins Tsjoen niet; 't was maar een gewoon Chineesje, voor deze gelegenheid als prins uitgedost.

Menschen, die China goed kennen hebben het gemerkt aan de wijze, waarop de gezant te Berlijn hem behandelde. En dat hij zoo gauw terug moest, was dan uit vrees, dat de „prins" door de mand zou vallen.

Engeland. — Het trekt de aandacht, dat de gewone maandelijksche statistiek over de sterfte in de concentratiekampen, wat October betreft, niet is verschenen.

Eindelijk wordt erkend, dat De Wet nog leeft, maar hij heeft slechts weinig manschappen beweert men.

Rhodes en Jameson hebben het in Italië niet kunnen uithouden ze zijn naar Egypte vertrokken, daarna komt Rhodes hier de vergadering van de Chartered presideeren.

—Chamberlain is wel een zeer koel en gevoelloos man, die alles langs z'n koude kleeren laat afloopen, maar de toenemende vijandige gezindheid jegens hem in zijn eigen land zoowel als in Duitschland, zal hem toch wel tot nadenken stemmen. Is 't niet uit gevoeligheid voor de algemeene afkeuring van zijn gedrag of uit erkenning van ongelijk, dan toch uit vrees voor zijne positie.

De liberale parlementsleden en andere invloedrijke personen zetten in Engeland hunne campagne tegen de regeering met kracht voort.

Campbell Bannerman heeft eene rede gehouden tegen het gouvernement, nog scherper dan zijne vorige. Lord Spencer, oud-liberaal minister, heeft voor eene meeting te Newport gesproken over den oorlog.

De merkwaardigste passage was die waarin hij de rede van Brodrick critiseerde.

„De minister van oorlog", aldus sprak de lord, „heeft verklaard, dat de Engelsche troepen in Transvaal en den Oranje-Vrijstaat thans over een grondgebied van 3100 vierkante mijlen meester waren. *Welnu, dan blijven er nog 135.826 vierkante mijlen over of bijna 45 maal zoo veel!*"

Transvaal. — *Hoe de spoorwegen door de Boeren worden vernield.*—In de Engelsche couranten vonden wij eenige belangrijke mededeelingen omtrent ds wijze, waarop de Boeren te werk gingen om vijandelijke treinen "op te blazen". Het laatste type hunner mijnen bestaat uit een Martinigeweer, waarvan loop en kolf grootendeels afgesneden zijn. De aftrekbeugel is weggenomen en het geweer wordt dan onder een der rails gelegd op een plaats, waar de dwarsliggers ver van elkaar liggen, zoodat de haan van het geweer den onderkant van de rail raakt. Een nitroglycerine-patroon heeft dan de plaats van een gewone patroon ingenomen, daarvóór bevindt zich een cylinder met nitroglycerine van 0,45 KG, benevens drie patronen, die kunnen ontploffen. Daar omheen liggen weer andere cylinders met nitroglycerine, soms wel 16 stuks. Ten slotte brengen de Boeren weer netjes zand en steenen aan, zoodat de spoorbaan er uit ziet of er niets gebeurd is. De trein doet nu de rail buigen, het Martini-geweer gaat af, de mijn ontploft, de locomotief is „opgeblazen."

— De mededeeling van de *Times*, dat er nog 70 Boeren-commando's in het veld staan, waartegenover Kitchener „slechts" 45,000 man kan stellen, is van het uiterste gewicht. Ten eerste blijkt hieruit, dat de Boerenmacht nog veilig op 15.000 á 20.000 man mag worden geschat, die het best zullen stellen tegenover 45,000 afgematte Engelschen. Ten tweede, dat het Engelsche leger reeds is geslonken tot 45.000 man + de troepen voor de bewaking der spoorlijnen en de bezetting der blokhuizen, daar het totaal 180.000 man is.

't Mag betwijfeld worden of het blokhuizensysteem. dat voor de bezetting van 3100 vierkante K.M. 135.000 man vordert, ten slotte van veel practisch nut zal blijken te zijn. Tot dusverre is daarvan nog niet veel gebleken, en wanneer de Boeren die blokhuizen willen vernielen of verbranden, zullen de 20 man der bezetting hun dat zeker niet kunnen beletten. Bovendien staan de blokhuizen een mijl van elkaâr; door een zoo breede opening kunnen de vlugge en kleine Boerencommando's, zelfs overdag wel heenglippen.

„'t Zwaartepunt van den strijd aldaar ligt in 't Westen, zegt de *Times* man. Zeven commando's bevinden zich thans in het district Calvinia, twee zijn ten zuiden van Sutherland en een is in 't district Clauwwilliam, Aan dezen kant tellen de Boeren 1500 man, versterkt door talrijke opstandelingen, die echter grootendeels geen wapens hebben."

Hoe is 't nu, zijn de Boeren in 't geheel 1500 man sterk of hebben ze 1500 man + de Kaapsche opstandelingen? Het bovenstaande laat hieromtrent twijfel toe.

„Tegen deze commando's, vervolgt de correspondent, opereeren 8 kolonnes onder generaal French. Voorts bevinden zich nog twee commando's in het noorden der kolonie: een van 150 man onder Wolmorans bij Kenhardt en een even sterk onder De Villiers bij Kimberley. Wanneer alle commando's naar het noorden trekken, zal de vervolging uiterst moeilijk worden."

Fouche, Myburgh en Wessels zijn nog steeds met een onbekend aantal mannen in het noordoosten der kolonie, zooals uit Kitchener's laatste telegram blijkt:

„De generaals Bruce Hamilton, Spens en Plumer trekken tegen den vijand op in het district Ermelo. Methuen ontmoette den 25 in November licht verzet in het westen van Transvaal. De commando's in het zuid-oosten der Oranjerivier-kolonie zijn aanmerkelijk geslonken tengevolge van gevangenneming bij kleine troepjes. French meldt dat zijn kolonnes in het noord oosten der Kaapkolonie zwaar verlies hebben berokkend aan Mijburgh's en Fouché's benden, die nu sterk versnipperd zijn. In het zuidwesten is Theron met een klein getal volgelingen zuidwaarts ontsnapt, tusschen de kolonnes op de Clanwilliam lijn door, maar hij wordt niet met rust gelaten."

Voorts meldt een telegram uit Middelburg (K. K.) dd. 1 Dec. nog:

„Kolonel Monro is den 29en in gevecht geweest met Wessels en Mijburgh te Holnroad, ten zuidoosten van Ledygrey. Drie Boeren sneuvelden en 13 werden gevangen genomen, onder wie Wheeleer, Mijburgh's secretaris. Ook werden twee Boeren gewond. Buitgemaakt werden 19 geweren, veel schietvoorraad en 30 paarden"

Van Engelsche verliezen natuurlijk geen woord.

De verliezenlijst toont aan, dat er in het noorden der Kaapkolonie slag is geleverd, waarbij een Engelsch kapitein werd gedood en 3 officieren werden gewond. Blijkbaar hebben de Engelschen hier eene nederlaag geleden, die zij verzwijgen, en waarbij de verliezen ernstig zijn geweest.

Ook bij Gelegenfontein in den Vrijstaat is gevochten, 2 officieren der yeomanry en der Schotsche ruiterij sneuvelden, een tiental mannen werden gewond. Ook al een gevecht, dat stilzwijgend door Kitchener is voorbijgegaan.

Ritchie, minister van financiën in Engeland, heeft eene rede gehouden, waarin hij verklaarde, dat aan de Boeren zeker een vertegenwoordigende regeering zou worden gegeven, indien zij vrede wilden sluiten.

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1° Januari 1899 t|m 30 Juni 1899, onder N° 6605 I t|m N°. 1669 K, zal plaats hebben op Donderdag den 9n. Januari a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 21sten December 1901.

De Voorzitter,
A. JESURUN.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan na *Spaaren Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Januairi 1899 té 30 Juni 1899, bao di No. 6605 I té No. 1669 K, lo toema lugá dia Huebes 9 di Januari i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 21 di December 1901.

President.
A. JESURUN.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,
PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1901.	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.
Vertrekt van NEW-YORK............	Nov. 23	Nov. 30	Dec. 7	Dec. 14	Dec. 21	Dec. 28
Komt aan te SAN JUAN............		Dec. 5		19		Jan. 2
Vertrekt van „		6		29		3
Doet CURAÇAO aan............		8		22		[illegible]
Komt aan te LA GUAIRA............	30	9	14	23	28	6
Vertrekt van „	Dec. 1	11	15	25	29	8
Komt aan te PTO. CABELLO............		12		26		9
Vertrekt van „		13		27		10
Komt aan te CURAÇAO............	2	14	16	28	30	11
Vertrekt van „	9	15	23	29	Jan. 6	12
Doet LA GUAIRA aan............		16		30		18
„ PONCE „			25		8	
„ SAN JUAN „	11	18		Jan. 1		15
Komt aan te NEW-YORK............	17	23	31	6	14	20

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Dec. 2	Dec. 9	Dec. 16	Dec. 23	Dec. 30	Jan. 6
Komt aan te MARACAIBO............	3	10	21	24	31	7
Vertrekt van „	7	13	17	27	Jan. 4	10
Komt aan te CURAÇAO............	8	14	22	28	5	11